

Така започна пролѣтътa. Здравко караше на паша добичетата. Връщаше се вечеръ. Сѣдахме на прага и дълго си разправяхме приказки.

Като свърши учебната година, ние заедно отивахме въ ливадитѣ. Лежахме въ зелената и росна трева, която сякашъ ни упойваше съ нѣкакво чудно лѣкарство. Ловѣхме червени бубулечки и си гадаехме на кой, какъвъ пжтъ се открива.

Веднѣжъ Здравко хвана една такава животинка, сложи я на ржката си.

— Калинке — Малинке, на кжде ще пжтувамъ? — попита той.

Божата кравичка разпери криле и хвъркна на юго-изтокъ. Здравко я погледна. Тжга покри лицето му. Очитѣ му се налѣха. Наведе глава и заплака. Две сълзи се търкулнаха по бозовитѣ му потурки. И менъ ми стана жално и не го попитахъ защо плаче.

Лѣтото бързо дойде и премина. Пожълтѣ Балканѣтъ. Стърнищата запукаха опечени. Тревата изгорѣ по припека. Само покрай блатото остана зеленикава. Тамъ се трупаше добитѣкътъ и чоплѣше цѣлъ день.

Веднѣжъ въ мочурището се събраха безброй щъркели. Шаварѣтъ сякашъ бѣше покритъ съ бѣло платно. Следъ обѣдъ щъркелитѣ се дигнаха на голѣмъ орлякъ.

Свиха обржчъ надъ насъ и полетѣха низко надъ ливадитѣ. Но не изминали хвърлей мѣсто, единъ отъ тѣхъ се заклѣти въ въздуха, затупа бързо крила и падна. Ние се затичахме. Щъркелѣтъ лежеше на едното си крило съ отворенъ клюнъ.

— Боленъ е! — казахъ азъ на Здравко.

Здравко се приближи до него, погали го по опашката. После си отидохме пакъ. Привечеръ Здравко шукна нѣкжде. Нѣмаше го изъ шавара. Свиркахъ му — не се обажда. Кжде го не търсихъ — нѣма го. Най-сетне го открихъ. Той бѣше седналъ задъ зеления слогъ при щъркела, бѣше го прегърналъ и плачеше.

— Остави ни! — каза Здравко.

— Защо?

— Стана ми мжчно. Нито азъ мога да се върна въ моето родно мѣсто, нито той ще отлети съ своитѣ другари отъ тамъ!

— Защо — кжде живѣешъ ти?

— Край Одринъ! Задъ границата!

Сега вече разбрахъ, защо заплака Здравко онзи пжтъ.

Презъ зимата Здравко остана у насъ и вече не се отдѣли. Ние го приехме като наше дете. У насъ порастна и сега ще го видите вече едъръ и изпеченъ мжжъ, съ дълги котешки мустаци, на края свити на кравай.

Григоръ Угаровъ